

РЕШЕНИЕ

№ 624

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20211110216888 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „*****“ АД, ЕИК *****, срещу Наказателно постановление № 38-126 от 02.11.2021 г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с което за нарушение на чл.59, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП), на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 лева на основание чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП.

С жалбата се иска отмяна на атакуваното НП поради неговата незаконосъобразност. Твърдят се допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон в хода на административнонаказателното производство. Сочи се, че дружеството било наказано два пъти за едно и също нарушение, че не бил индивидуализиран правилно кредитополучателят, както и че случаят бил маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Претендират се разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на дружеството-жалбоподател изцяло поддържа депозираната жалба и изложените в нея основания за отмяна на атакуваното НП. Твърди, че за едно нарушение били издадени две отделни наказателни постановления, а отделно от това трябвало да бъде приложен чл.28 от ЗАНН. Претендира разноски.

Процесуалният представител на АНО оспорва жалбата и моли за потвърждаване на наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Заявява, че

наложената санкция била в минимален размер и съобразена с тежестта на нарушението, което не било маловажно. Отделно от това били издадени две НП за две самостоятелни нарушения, които нямало как да бъдат третираны като едно общо заради разпоредбата на чл.18 от ЗАНН.

Жалбата изхожда от легитимирано лице, подадена е в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София. Предвид на това съдът намира жалбата за процесуално допустима.

Софийският районен съд, след съвкупен и поотделен анализ на всички събрани по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното от фактическа страна:

На 20.05.2020 г., в гр. София, през официалния сайт на „*****“ АД, бил сключен индивидуален договор за потребителски кредит „***** **“ № **, между кредитор „*****“ АД, ЕИК ***** и кредитополучател **** („*****“), ЕГН ***, лична карта № **, издадена от Литва на 12.04.2016 г., с постоянен и настоящ адрес: *****. В договора, в полетата за физическо лице била попълнена информация за юридическо лице. По договора „*****“ АД издало разходен касов ордер с № 11/20.05.2020 г. на **** за изплатена сума от 9000 лева - главница по договор № 0200634/20.05.2020 г.

Законът за мерките срещу изпирането на пари задължавал лицата по чл.4 от ЗМИП да идентифицират клиентите си, както и действителните собственици на клиентите - юридически лица, и да проверят тяхната идентификация преди установяването на делови взаимоотношения. По силата на сключения договор било установено делово взаимоотношение по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗМИП и за „*****“ АД възникнало задължение да идентифицира всяко физическо лице, което е действителен собственик на клиента си - чуждестранното юридическо лице **** („*****“), като приложи разпоредбата на чл.59, ал.1 от ЗМИП, а именно чрез събирането на следните справки и документи: справка от съответния регистър по чл.63 и документите по чл.64; документите и справките по чл.54, ал.1 и 2, както и други документи, от които да са видни действителният собственик, характерът и видът на собствеността или контролът съгласно § 2 от допълнителните разпоредби, както и да няма съмнение, че лицето, за което е получена информация по т.1, е актуалният действителен собственик; декларация от законния представител или от пълномощника на юридическото лице - когато събраната чрез способите по т.1 и 2 информация е недостатъчна за идентифицирането на физическото лице, което е действителен собственик на клиент - юридическо лице или друго правно образувание, както и когато прилагането на способите по т.1 и 2 е довело до противоречива информация. В клиентското досие на **** („*****“) било установено, че не са налични справки и документи, удостоверяващи изпълнението на посочените изисквания. Също така се

констатирало, че от страна на „*****“ АД не е била изискана и декларация по чл.59, ал.1, т.3 от ЗМИП.

От страна на длъжностните лица от САД „Финансово разузнаване“ на ДАНС, били изискани документи и/или писмени разяснения относно прилагането на ЗМИП от „*****“ АД, включително и по отношение на договор № ** с **** („*****“). В тази връзка били предоставени писмени разяснения по Индивидуален договор за потребителски кредит „***** без край“ № **. Била предоставена и допълнителна информация, включваща Уведомление от „*****“ АД, в което се заявява, че договорите с кредитополучателите се сключвали чрез натискане на бутон „одобри“ в профила на клиента в системата за управление „Логин Лоан Менажер“. В този момент се изпращало електронно съобщение на електронната поща на клиента с оригинал на договора за кредит, което било достатъчно основание според закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние за сключен редовен договор. Предоставени били също копие от паспорт на действителния собственик, пълномощното в оригинал, извлечение от Търговския регистър при АВ, което се документира със специализирания софтуер (справка от сп. система).

Писмените обяснения потвърдили установените делови взаимоотношения между „*****“ АД и **** („*****“). Също така било заявено, че е била направена проверка в централния бизнес регистър на Д и Г (CVR), с което проверката по чл.54 била извършена. Дружеството било от тип едноличен собственик на капитала и от актуалното състояние било видно, че собственик е физическо лице, поради което не била правена допълнителна проверка по чл.59 от ЗМИП.

В процеса на проверката не били предоставени изброените в чл.59, ал.1, т.1 и т.3 от ЗМИП справки и документи, както и други документи, които съдържат данни за действителните собственици на **** („*****“). Не била предоставена и декларация по чл.59, ал.1, т.3 от ЗМИП.

При това положение проверяващите приели, че като не е идентифицирало всяко физическо лице, което е действителен собственик на **** („*****“), съгласно изискванията на чл.59, ал.1 от ЗМИП, преди установяването на делови взаимоотношения по договор за потребителски кредит „***** **“ № ** от 20.05.2020 г., на 20.05.2020 г., в гр. София, „*****“ АД, ЕИК ****, е извършило административно нарушение по чл.59, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП.

Срещу дружеството-жалбоподател бил съставен АУАН № ФР-10-5051 от 11.08.2021 г. за нарушение на чл.59, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели, след което бил предявен на представляващ нарушителя, а последният го подписал без възражения.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и издал обжалваното понастоящем Наказателно постановление № 38-126 от 02.11.2021 г., с

което за нарушение на чл.59, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП), на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 лева на основание чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП.

По делото беше разпитан актосъставителят М.М., като показанията на същия са логични, последователни, непротиворечиви и кореспондират изцяло с констатациите обективирани в съставения АУАН и в обстоятелствената част на наказателното постановление, поради което съдът ги кредитира напълно. Свидетелят разказва подробно за извършената проверка и констатациите от нея, като показанията му се подкрепят от приложените по делото писмени доказателства и протокол за извършена проверка.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на жалбоподателя, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, установи следното от правна страна:

АУАН е съставен от компетентен орган. Нарушението е ясно, точно описано, като са посочени датата, мястото, начинът на извършването му и нарушените законови текстове. Актът е подписан от двама свидетели и е бил връчен на представител на юридическото лице. НП е издадено от компетентен за това орган като в съдържанието му нарушението отново е описано подробно по дата, място и начин на извършване, отразени са нарушените законови разпоредби, както и основанията, на което се налага санкцията. В този смисъл съдът намира, че съдържа всички съществени реквизити за редовност, посочени в чл.57 от ЗАНН и нарушителят е бил запознат с всички фактически и правни основания на административнонаказателното обвинение. Спазени са сроковете по чл.34, ал.2 от ЗАНН за съставяне на акта и шестмесечният срок по алинея 3 за издаване на наказателното постановление. При проверката на АУАН и НП съдът достигна до извода, че в процедурата по издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

Съгласно разпоредбите на чл.59, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП), идентифицирането на всяко физическо лице, което е действителен собственик на клиент – юридическо лице или друго правно образувание, се извършва чрез събирането на следните справки и документи: справка от съответния регистър по чл.63 и документите по чл.64; документите и справките по чл.54, ал.1 и 2, както и други документи, от които да са видни действителният собственик, характерът и видът на собствеността или контролът съгласно § 2 от допълнителните разпоредби, както и да няма съмнение, че лицето, за което е получена информация по т.1, е

актуалният действителен собственик; декларация от законния представител или от пълномощника на юридическото лице - когато събраната чрез способите по т.1 и 2 информация е недостатъчна за идентифицирането на физическото лице, което е действителен собственик на клиент – юридическо лице или друго правно образувание, както и когато прилагането на способите по т.1 и 2 е довело до противоречива информация, като това идентифициране трябва да се направи преди установяването на делови взаимоотношения. По делото категорично се доказва от обективна страна, че на 20.05.2020 г., в гр. София, през официалния сайт на „*****“ АД, е бил сключен индивидуален договор за потребителски кредит „***** ****“ № **, между кредитор „*****“ АД, ЕИК ***** и кредитополучател **** („*****“), ЕГН ***, лична карта № **, издадена от Литва на 12.04.2016 г., с постоянен и настоящ адрес: *****, като в договора, в полетата за физическо лице е била попълнена информация за юридическо лице. Според § 1, т. 3 от ДР на ЗМИП, „делово взаимоотношение“ е стопанско, търговско или професионално взаимоотношение, което е свързано с дейността по занятие на задължените институции и лица по този закон и към момента на установяването на контакт се предполага, че то ще има елемент на продължителност, тоест сключването на този договор е породило задължение за „*****“ АД да идентифицира всяко физическо лице, което е действителен собственик на клиента си - чуждестранното юридическо лице **** („*****“), като приложи разпоредбата на чл. 59, ал. 1 от ЗМИП. Въпреки това дружеството-жалбоподател не е идентифицирало всяко физическо лице, което е действителен собственик на **** („*****“), съгласно изискванията на чл.59, ал.1 от ЗМИП, преди установяването на делови взаимоотношения по договора за потребителски кредит „***** ****“ № ** от 20.05.2020 г., поради което от обективна страна на 20.05.2020 г., в гр. София, „*****“ АД е извършило административно нарушение по чл.59, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП.

Неоснователно е възражението на дружеството, че било наказано два пъти за едно и също нарушение, тъй като с друго НП била ангажирана отговорността му за нарушение по чл.54, ал.1 от ЗМИП и в случая трябвало да има едно общо нарушение по чл.54, ал.1, вр. чл.59, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от ЗМИП. Разпоредбата на чл.54, ал.1 от ЗМИП предвижда, че идентифицирането на юридически лица и други правни образувания се извършва чрез представяне на оригинал или нотариално заверено копие на официално извлечение от съответния регистър за актуалното им състояние и заверено копие от учредителния договор, учредителния акт или от друг документ, необходим за установяване на данните по ал.4, тоест тук се визира задължението за това как трябва да се идентифицира самото юридическо лице, с което е бил сключен договорът за потребителски кредит, а чл.59, ал.1 от ЗМИП посочва допълнително задължение за идентифициране освен на юридическото лице и на всяко физическо лице, което е действителен собственик на клиента - юридическо лице и как се извършва това идентифициране. Следователно се касае за две отделни и самостоятелни

задължения - идентифициране на юридическото лице, с което е бил сключен договорът за потребителски кредит и отделно идентифициране на всяко физическо лице, което е действителен собственик на клиента - юридическо лице, с което е бил сключен договорът за потребителски кредит. С оглед на това е неоснователно възражението, че се касае за едно единствено нарушение. Налице е неизпълнение на две отделни и самостоятелни задължения, поради което правилно е ангажирана отговорността на дружеството за две отделни нарушения. Освен това, както отбеляза и процесуалният представител на жалбоподателя, то съгласно чл.18 от ЗАНН наложените наказания се изтърпяват отделно за всяко нарушение, тоест тук е неприложим институтът на продължаваното престъпление по смисъла на чл.26, ал.1 от НК, за което се налага само едно наказание.

На следващо място е неоснователно твърдението, че неправилно е била определена правната форма на кредитополучателя, който според жалбоподателя бил едноличен търговец физическо лице, а не търговец юридическо лице. В тази връзка е представена извадка от Централния бизнес регистър на Д, където е посочено едноличен търговец, но в случая явно се касае за еднолично дружество по смисъла на българския закон и просто е налице неточност в превода. На първо място трябва да се отбележи, че видно от справка, дружеството е било прекратено на 04.11.2019 г., а договорът за потребителски кредит е бил сключен на 20.05.2020 г., тоест тази справка не доказва каква е била правната форма на кредитополучателя към датата на нарушението. Дори обаче справка да се приеме като годно доказателство, то първо се вижда, че името **** („*****“) не отговаря на име на физическо лице, а по-скоро на юридическо такова. Малко по-надолу е посочен неограничено отговорен съдружник с имена ***, което също говори за дружество юридическо лице, а не за търговец физическо лице. Най-голямо впечатление обаче прави, че в разясненията за регистъра е посочено, че физическите лица имат CPR номер (Централен регистър на физическите лица), а дружествата имат CVR номер. В случая е посочено, че **** („*****“) има CVR номер ***, който фигурира и в договора за потребителски кредит, поради което съдът приема, че категорично става въпрос за кредитополучател дружество, което е юридическо лице по смисъла на Търговския закон на Република България.

Отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна, поради което съдът не е необходимо да изследва субективната страна на нарушението, към която освен вината, спадат също така причините и мотивите за извършване на деянието.

Съгласно чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП, който извърши или допусне да се извърши нарушение на изрично изброените разпоредби, сред които и чл.59, се наказва с имуществена санкция от 5000 до 50 000 лв., когато нарушителят е лице по чл. 4, т. 1 – 6 и 8 – 11 и ако деянието не съставлява престъпление. Дружеството-жалбоподател е финансова институция по смисъла на Закона за кредитните институции и представлява лице по чл.4, т.3 от ЗМИП, тоест то е субект на визираната

административнонаказателна отговорност. Наложената имуществена санкция е в минимален размер от 5000 лева, поради което съдът не може да я намалява повече.

В конкретния казус не е налице маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Касае се за формално нарушение, което не изисква настъпването на някакви вредни последици, с оглед на което липсата на вреди не може да се отчита като смекчаващо отговорността обстоятелство. Предвид целта и обществената значимост на нарушената законова разпоредба, следва да се приеме, че деянието е засегнало обществените отношения свързани с мерките на държавата за предотвратяване на изпирането на пари и то не е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид, предвид характера и целите на ЗМИП. Основната цел на ЗМИП е установяването на мерки за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, както и организацията и контрола по тяхното изпълнение. Въведеното задължение за идентифициране на всяко физическо лице, което е действителен собственик на клиент юридическо лице или друго правно образувание е част от мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари. Мерките за превенция срещу използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, както и организацията и контролът по тяхното изпълнение е дейност с приоритет в държавно-регулираните отношения. Ето защо нарушаването на норма, отнасяща се до уведомяване на дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС, което действие е част от мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, не следва да се счита за маловажен случай.

Мотивиран от горните съображения, настоящият състав намира, че атакуваното наказателно постановление е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на наказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.63д, ал.4 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. На основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум от 80 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, беше проведено само едно открито съдебно заседание и беше разпитан един единствен свидетел.

Предвид изложеното и на основание чл.63, ал.2, т.5 и чл.63д, ал.4 от ЗАНН,
Софийският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-126 от 02.11.2021 г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с което за нарушение на чл.59, ал.1, вр. чл.15, ал.1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП), на „*****“ АД, ЕИК ***** е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 /пет хиляди/ лева на основание чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП.

ОСЪЖДА дружеството-жалбоподател „*****“ АД, ЕИК ***** да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд – София град.

Съдия при Софийски районен съд: _____